

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SEPP'L

Operette in drie bedrijven

door

Louis de Vriendt

Zangteksten : L. Lambrechts
Muziek : Emiel Hullebroeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.762

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SEPP'L* op te voeren moet de naam van auteur *LOUIS DE VRIENDT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1946 Toneelfonds J. Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN 1^e BEDRIJF

BOER HEUBERGER

BARBEL, zijn vrouw.

SEPP'L, een meisje (als jongen, 17 jaar).

LORI, een meisje

RODEL, een boer.

VROUW MITTENBACHER.

VROUW MULLER.

DE VELDWACHTER.

JUFFROUW RABE, directrice eener tuchtschool.

BARTHEL, boerenknecht bij Heuberger.

ALFRED VON HOHENFELS.

MEVROUW VON HOHENFELS.

KOOR VAN KNECHTEN EN BOERENMEIDEN.

BALLET.

Het 1^e Bedrijf speelt in Tyrol, bij Heuberger.

Het 2^e Bedrijf speelt in de tuchtschool van Rabe.

Het 3^e Bedrijf speelt in München, ten huize der Von Hohenfels.

EERSTE BEDRIJF.

Een late, heerlijke zomernamiddag in Tyrol, op het erf van boer Andreas HEUBERGER. Eerste plan links, de ingang van het huis in Tyroolsche stijl. Boven op de verdieping een raam (bruikbaar). Daarnaast boomgewas. Derde plan 'n houten hek met dito klein poortje, toegang gevend tot het achterhuis en den tuin. 1^e Plan rechts, een oplopende landweg. 2^e Plan, een wagenhuis met Tyroler boerenwagen, ploeg, heg, kruiwagen en een ladder, daarvóór een hoop hooi, voldoende groot om een bergplaats te verschaffen aan Sepp'l en Lori. 3^e Plan, een groote hooge strooimijt. Achtergrond, een hek over de geheele lengte van het tooneel. Midden, de groote openstaande poort (Algemeene opkomst). Achtergrond rechts, een duiventil op houten paal. Links tusschen boomgewas, een paadje naar den tuin; echter meer naar het midden, de ronde waterput met hangenden emmer, links vóór het huis een houten of steenen rustbank. Langs drie stoepen komt men de woning binnen. Het erf van boer Heuburger is schilderachtig gelegen midden in het hooggebergte. Buiten, een breeden landweg, welke rechts naar boven loopt. Deze weg is afgescheiden door een houten staketsel. Daarachter ligt het diepe dal. Heel in de verte de bergen en de toren van een dorpskerkje. Even vóór het uitbreken van den brand, ziet men de zon tusschen twee bergen ondergaan.

EERSTE TOONEEL.

KOOR DER DORPELINGEN.

BOER HEUBERGER, BARBEL, RODEL, SCHMIDT,
VROUW MITTENBACHER, VROUW MULLER,
BARTHEL, later de VELDWACHTER.

Inhoud van het koor en situatie bij 't opgaan van het scherm : BOER HEUBERGER op de stoep zijner woning, hoort tamelijk onverschillig de klachten aan der dorpeelingen over de baldadige deugnieterijen zijner kinderen,

SEPP'L (een 17 - jarig meisje, dat echter als jongen door-
gaat) en LORI, een 19 - jarig meisje, dat boer Heuberger
mee in 't huwelijk bracht. Beiden zijn echter natuurkinderen
en de plaag van het dorp. Midden onder de algemeene klach-
ten verschijnt met veel gebaar DE VELDWACHTER, die
proces-verbaal komt opmaken voor wildstrooperij. Een
boer, SCHMIDT, beweert: Sepp'l bond een bel aan den
staart van zijn geit en joeg het beest de weide in. VROUW
MITTENBACHER klaagt: Sepp'l nam van onder haar kloek
de eieren weg en legde in de plaats zes pasgeboren katten.
Een boer, RODEL, beschuldigt Sepp'l dat hij zijn haan
vuurrood heeft geverfd. Boven door het venster BARBEL
(Heuberger's vrouw) die belangstellend toehoort.

ALLEN

AANVANGSKOOR — EERSTE BEDRIJF.

Schavuiten zijn uw kindren, boer !

Als dieven liggen z'overal op loer !

VR. MITTENBACHER en ANDERE SOPRANEN

Uw vranke Sepp'l stal de eieren

Van mijn goed kloekhen weg

En hij heeft in de plaats

Drie of vier jonge katten daar gelegd !

VR. MULLER en ANDERE ALTEN.

Uw Lori trok mijn krieken af,

Maar ik spel, dat de wet haar zal vinden

Met een welgeduchte straf.

SCHMIDT en ANDERE TENOREN.

Die bel aan 't staartje van m'n geit,

Ach ! wat heeft 't arme dier

Daar gejammerd en geschreid !

BOER RODEL en BASSEN.

Scharlakenrood loopt daar mijn haan,

Van kop tot teen geverfd !

Heeft uw Sepp'l dat gedaan,

Vrees dan boer, dat hij

Nog voor zijn euvelheden sterft !

ALLEN

Schavuiten zijn uw kindren, boer !

Dat roept wraak voor den Heer !

Aan dat spel komt een eind dezen keer !

VELDWACHTER (*na den zang*). — Ha, ha ! En gij denkt, omdat gij de rijke boer Heuberger zijt, dat die deugnietenstreken van Sepp'l en Lori zullen blijven duren ?

BARBEL (*boven*). — Lori is de grootste deugniet, zij stookt Sepp'l op.

BARTHEL (*neemt partij voor Lori*). — Niet waar, bazon, ik heb gehoord, dat juist Sepp'l tegen Lori zei...

BARBEL. — Aan uw werk gij, groote lummel, waarmee bemoeit gij u ?

BART (*terzijde*). — Toch was het Sepp'l.

VELDWACHTER. — Halt ! Kom eens hier, gij. Hier spreekt de wet ! Wat hebt ge gehoord ? Wat zei Sepp'l aan Lori ?

BART. — Zij moest den haan van boer Rodel uit z'n hok halen... en heelemaal rood verven.

HEUBERGER (*lachend*). — Boer, nu legt uw haan roode eieren.

RODEL. — Maar die eieren zullen u centen kosten, rijke Heuberger !

BARBEL (*boven*). — Wel, hebt ge van uw leven ? Kunnen wij die groote lummels van kinderen aan ons beenen binden ?

RODEL (*luistert niet naar Barbel*). — Centen kosten, Heuberger !

BARBEL (*boven*). — Zeker omdat die oudste van u zoo'n heilig boontje is ?

RODEL (*zelfde toon*). — Centen kosten, Heuberger !

VELDWACHTER (*tot allen*). — Vooruit, iedereen nu naar huis, ik ga mijn rapport opmaken. Die Lori zal gestraft worden. Vooruit allemaal ! Hier spreekt de openbare macht !

ZANGKOOR.

(*Zelfde muziek als bij aanvang. Daarna allen af fond, de eene ploeg rechts, de andere links uit 't zicht, behalve HEUBERGER en BARTHEL.*)

TWEEDE TOONEEL

HEUBERGER, BARTHEL.

BART. — Baas, steken ze nu Lori in 't kot ?

HEUBERGER. — Ja, jongen, voor minstens twintig jaar.

BART. — Wat ? Lori voor 20 jaar in 't kot ? Zoo'n lief meisje als Lori ? Dat zij mij dan maar met haar opsluiten !

HEUBERGER. — Dat zoudt gij wel willen, hé ? Maar dat is allemaal uw schuld !

BART. — Mijn schuld, baas ?

HEUBERGER. — Ja, uw schuld ! Gij wist, dat ze die deugnietereien van plan waren, waarom ons niet gewaar-schuwde ?

BART. — 't Was al gebeurd, baas, ik kwam te laat !

HEUBERGER. — Gij komt altijd te laat !

BART. — Dat weet ik, baas.

HEUBERGER. — Hoe, dat weet ge ?

BART. — Daar ben ik mee geboren, baas. Al toen ik op de wereld kwam, zei moeder tegen mij: gij komt te laat, ik hoor het haar nog zeggen.

HEUBERGER. — Gisteren is ook weer door uw schuld één van m'n kalveren verdronken.

BART. — Ik wou't beest laten drinken, baas, en 't viel in de sloot. Ik ben gauw een koord gaan halen. In een uur was ik heen en terug, maar 't kalf was verdronken, ik kwam te laat !

DERDE TOONEEL

BART, HEUBERGER, BARBEL.

BARBEL (*op huisdeur links, blijft op de stoep*). — Barthel, is het hooi binnen ?

BART. — Het is nog niet droog, bazin.

BARBEL. — Hadt gij 't gisteren binnengehaald, voor het onweer begon.

BART. — Ik wou, bazin, maar ik kwam te laat !

BARBEL. — Te laat ! Voor uw centen komt ge wel op tijd, hé ?

BART. — Ja, bazin.

BARBEL. — Vooruit, de koeien melken ! (*Barthel gaat naar den stal*). Hebt ge daarstraks mijn brief aan den facteur meegegeven ?

BART. — Neen bazin.

BARBEL. — Hozoo... neen ?

BART. — De facteur was al weg, ik kwam te laat !

BARBEL. — Wel, hebt ge van uw leven ! Geef hier dien

brief. Ik zal hem zelf meegeven en kom zoo gauw mogelijk om opslag van loon vragen, hé ?

BART. — Ja, bazin, heel gaarne zelfs. (*komt bij Barbel, geeft haar den brief, af stal rechts 2*).

BARBEL. — Wilt ge gauw maken dat ge wegkomt ! Zoo'n ezelsveulen ! Ik moet u straks spreken, Andreas! (*af in huis*).

BART (*In den stal gegaan, keert à tempo terug*). — Baas, de koeien zijn al gemolken. Vroni, de meid, heeft 't al gedaan. Ik kom te laat.

HEUBERGER (*dreigend*). — Nu zal ik toch...

VIERDE TOONEEL

VORIGEN — BARBEL

BARBEL. — Andreas, waarom toch houdt gij dien eeuwigen telaar altijd van zijn werk ? Zijn de koeien gemolken ?

BART. — Ja bazin.

BARBEL. — Ga dan naar 't veld en haal klaver.

BART. — Goed bazin. (*Haalt kruiwagen uit wagenhuis*)

BARBEL (*tot Heuberger*). — Met u heb ik eens een heel ernstig woordeke te spreken, Heuberger. Barthel, zeg aan de knechten en meiden op 't land, dat we klokslag 9 avondeten.

BART. — Goed bazin. (*terzijde*). Als ik maar weer niet te laat kom. (*af met kruiwagen langs den hellenden landweg. 1^e plan rechts*).

BARBEL. — Andreas, kom eens bij me zitten. Het moet nu eindelijk uit zijn met die deugnietenstreken van Lori.

HEUBERGER. — Ja maar, Barbeltje... Barbara.

BARBEL. — Zwijg... Gij hebt niemendal te vertellen.

HEUBERGER. — Dat weet ik, Barbeltje ... Barbel, Barbara... Vertel gij 't dan maar allemaal alleen, hé ?

BARBEL. — Ik zeg : wij kunnen met die Lori nog wat beleven !

HEUBERGER (*sufferig*). — Tja !

BARBEL (*napratend*). — Tja ! Weet ge wat ze gisteren heeft uitgehaald ? De meid van den pastoor zwart gemaakt ! Van den pastoor ! Ik durf nooit meer te biechten gaan !

HEUBERGER. — Tja !

BARBEL. — Zeg man, weet ge nu anders niks meer te vertellen, dan dat eeuwig vervelende tja ?

HEUBERGER. — Als gij 't toch altijd beter weet, Barbara !

BARBEL. — Ik weet 't ook beter... en zij moet hier vandaan !

HEUBERGER. — Hier vandaan... wie ?

BARBEL. — Die Lori... die dochter van u, die moet voor een paar jaar naar een streng pensionnaat, en dat zal gebeuren ook.

HEUBERGER. — Lori naar een streng pensionnaat ? Ja maar, Barbel... hm...

BARBEL. — Wat is er ? Hebt ge weer wat te vertellen ?

HEUBERGER. — Ja ! (*durft niet verder*) Neen, Barbel.

BARBEL. — Aan de bestuurster te München heb ik reeds geschreven.

HEUBERGER. — Barbara... hm... toen ik u trouwde...

BARBEL. — Ja, toen hebt ge een zwaar berente hoeve en een onecht kind in het huwelijk gebracht.

HEUBERGER. — Lori's moeder was dood. 't Kind was pas een jaar oud... en wat ik gedaan heb, was toch mijn plicht zou ik denken... en nu wilt ge dat kind naar een streng pensionnaat... ?

BARBEL. — Ja, dat wil ik en ik weet ook dat het heele dorp blij zal zijn.

HEUBERGER. — Zoo, en mag ik nu ook iets zeggen ? Maar weer niet kwaad worden. Gij geeft van alles Lori de schuld, maar Sepp'l, ziet ge... Sepp'l, die stookt Lori op.

BARBEL (*uitvallend*). — Dacht ik 't niet ! Sepp'l... Natuurlijk, Sepp'l ! Maar gij vergeet dat wij aan dienzelfden Sepp'l reeds jarenlang onze welvaart te danken hebben.

HEUBERGER (*ernstig*). — Ten koste van uw geweten, Barbara.

BARBEL. — Omdat wij Sepp'l laten doorgaan voor ons kind ? Waarom hebt gij mij dan geen jongen geschonken ?

HEUBERGER. — Heb ik dat niet ? Ik kon 't toch niet helpen dat 't kind een paar uren nadien stierf...

BARBEL. — Ik zeg, het was een zegen van God, dat juist dien nacht Sepp'l als vondeling op het erf werd gelegd.

HEUBERGER. — Tja, als gij 't zegt, zal 't wel zoo zijn, hé, vrouw ? Maar ons eigen kind dien nacht zelf begraven

en Sepp'l voor ons kind laten doorgaan, daar staat gevangenisstraf op, Barbara.

BARBEL. — En wat moesten wij dan doen? Kon die gekke oom van u uit Batavia nu geen ander testament maken? Vergeet gij dan, dat wij nu reeds al die jaren 't vruchtgebruik genieten zijner erfenis? Over vier jaar is hij schatrijk, dan trekt hij 100.000 gulden!

HEUBERGER (*veelzeggend*). — Ja, ja, en toch ben ik bang, vrouw. Sepp'l is nu 17 jaar, die moet vandaag of morgen toch een keer de waarheid weten.

BARBEL. — Wees maar gerust, ik hou hem in de gaten. Trouwens, hij is nog veel te kinderachtig, en wanneer het eenmaal noodig blijkt, zal ik hem wel op de hoogte stellen, hij heeft er immers alle belang bij het geheim te bewaren, terwille van de erfenis?

HEUBERGER. — Gij hebt gelijk, vrouw. Maar zeg, Barbeltje, die geschiedenis van die kostschool... die hebt gij toch niet gemeend, hé?

BARBEL. — Wat niet gemeend?

HEUBERGER. — Dat Lori naar een kostschool moet.

BARBEL. — Of ik het niet meen? Dat staat zoo vast als een huis. Trouwens, ik heb de directrice geschreven en ze zal vandaag of morgen hier komen.

HEUBERGER (*terzijde*). — Arm kind! Arme Lori! (*Luid*) Tja, vrouw... als gij denkt dat... tja... dan zal het wel zoo zijn, hé?

BARBEL (*is opgestaan*). — Gij moet u daar maar niet verder mee bemoeien, hoort ge! Lieve God, met al dat babbelen vergeet ik mijn rijstap voor morgen! (*af in huis*)

HEUBERGER (*volgt haar, in zichzelf*). — Lori naar een tuchtschool... dat meisje zal raar opkijken! En Sepp'l dan! God... och God! (*af in huis*)

VIJFDE TOONEEL

ENTREE SEPP'L en LORI.

LORI (*achter luid roepend*). — Sepp'l! Sepp'l! Langs hier!

SEPP'L (*achter*). — Neen, liever langs den zijweg!

LORI (*achter*). — Neen, langs de poort! (*komt overmoedig op*).

SEPP'L (*zichtbaar*). — Ik zeg :langs hier! (*op, blijft*

boven aan den weg staan) Zeg, Lori, wedden, dat ik gauwer beneden tuimel, dan gij loopen kunt? (*maakt twee buitelingen naar beneden, aan den voet van den weg gekomen verschijnt boven ook LORI.*) Vooruit, Lori, springen! (*Stelt zich in gebogen houding*)

LORI. — Ja, maar een beetje lager, hé?

SEPP'L. — Zoo?

LORI. — Ja, goed! (*Komt aangelopen, springt over den rug van Sepp'l, die zich opzettelijk laat vallen, zoodat Lori insgelijks valt; beiden schateren het uit van pret, zetten zich rug aan rug, aldus steun zoekend aan elkaar, staan gelijktijdig op.*)

DUET — ZANG I.

— I —

SEPP'L

Hemel, daar val ik, daar lig ik op den grond!

LORI

Help me, wat zavel, wat keien in mijn mond!

SEPP'L

Dappere zuster, hedde gij niets gebroken aan uw lijf?

LORI

Niets, lieve Sepp'l, tuig dat ik gansch onbreekbare ware blijf!

SAMEN (*staan op*)

Lief en leed, recht en krom,
Alles is ons welleskom!
Spel en dans, doodsgevaar,
Alles deelen wij te gaar! (*dans*)

— II —

SEPP'L

Kletsen en schoppen, wat geven wij daarvoor?

LORI

Leder is harder noch taaier dan mijn oor!

SEPP'L

Poetsen verzinnen, kwezels verneuken, zal ik zoolang ik
[leef.

LORI

Goed is Sint Pieter, dat hij ons al ons kattedwaad vergeef.

SAMEN

Lief en leed, enz... (*dans*)

LORI. — ...Zeg, Sepp'l... we kunnen wat beleven als we thuis komen !

SEPP'L. — Wij zijn ook den heelen dag weg.

LORI. — Sepp'l, aan moeder niet zeggen, dat ik met Barthel gesproken heb, hé ?

SEPP'L. — Ben ik ooit een babbelaar geweest ?

LORI. — Ik vind Bartje zoo'n plezierige jongen.

SEPP'L. — Ja, maar hij komt altijd te laat.

LORI. — Bij mij is hij altijd op tijd! Sepp'l, wat heb ik een honger !

SEPP'L. — Honger ? Ik rammel !... ik durf niet binnengaan !

LORI. — Binnengaan ? Nog voor geen tien krentenboterhammen !

SEPP'L. — Nu rammelt mijn maag, en straks rammelt moeder !

LORI. — Dat zijn wij gewoon, hé Sepp'l !

SEPP'L. — Vindt gij dat plezierig altijd slagen te krijgen, Lori ?

LORI. — Ook een vraag ! Maar ze zeggen dat ik en gij de twee grootste deugnieten zijn van 't dorp. Zou dat waar zijn, Sepp'l ?

SEPP'L. — Gij misschien, maar ik niet... ik ben Zondag nog te biechten geweest. Ik heb veertig vaderonzen en veertig weesgegroeten moeten bidden.

LORI. — Waarom ?

SEPP'L. — Omdat ik de meid van den pastoor had zwart gemaakt.

LORI. — Het verwondert mij dat gij de absolutie hebt gekregen.

SEPP'L (*loert in huis*). — Voor alle zonden vergiffenis, zegt Mr. Pastoor. Terwille van zijn meid kan hij toch geen uitzondering maken ?

LORI (*gaat loeren aan de deur*). — Zeg, Sepp'l, moeder giet de rijstap in de schotels !

SEPP'L. — Ik wou dat ik er aan zat.

LORI. — En ik dan... Sepp'l! Ik geloof dat zij naar buiten komt, om de pap te laten bekoelen.

SEPP'L. — Zij mag ons niet zien, kom gauw hier in het hooi !

LORI. — Ja, gauw... zeg, schuif een beetje op.

SEPP'L. — En hou nu vooral uw mond ! (*beiden hebben zich in 't hooi verstopt*)

ZESDE TOONEEL.

VORIGEN — BARBEL

BARBEL (*komt bedrijvig op met twee borden dampende rijstpap, welke zij op de bank voor de woning plaatst, ten einde ze te laten bekoelen*). — Zoo... hier zal m'n rijstpap gauw koud worden. Maar in Gods naam, waar hangen toch die twee schavuiten Sepp'l en Lori uit? Wacht maar, rakkers! De stok staat klaar! (*af in huis*)

ZEVENDE TOONEEL

SEPP'L — LORI

SEPP'L (*komt met z'n hoofd te voorschijn*). — Lori!

LORI (*zelfde spel*). — Sepp'l!

SEPP'L. — Ze zegt dat de stok klaar staat.

LORI. — En de rijstpap ook, hé, Sepp'l?

SEPP'L. — Als we die pap roepen... zal ze niet komen, hé?

LORI. — Spijtig, hé, Sepp'l?

SEPP'L. — Als 't nu nog een kieken was, dan konden we de beentjes in den hond z'n kot leggen en later zeggen dat hij 't heeft gedaan.

LORI. — Maar in rijstpap zitten geen beentjes, hé Sepp'l?

SEPP'L. — Spijtig, hé? Ik ruik de pap tot hier. Dat doet ze nu om ons te treiteren.

LORI. — Lieve Heertje, ik heb nog nooit zoo'n honger gehad!

SEPP'L (*komt uit het hooi, gaat naar links*). — Zeg, Lori... willen we van één telloor twee maken?

LORI. — En als moeder het ziet?

SEPP'L. — Dan heeft de kat 't gedaan, hé?

LORI (*kruipt op handen en voeten uit 't hooi*). — Een kat kan toch geen rijstpap verdeelen?

SEPP'L. — Onze kater niet? Dat is wat een verstandige kat!

LORI. — Heilige Lori, wat heb ik 'n honger!

SEPP'L (*op zijn knieën*). — Heilige Sepp'l, mijn patroon, geef mij die rijstpap. Weet ge wat? We nemen de ladder, kruipen door 't raam en stilletjes in bed.

LORI. — Ja... goed... en dan sluit ik de deur van m'n kamertje.

SEPP'L. — En ik het mijne; hier, de ladder. (*neemt de ladder, plaatst haar tegen het venster.*)

LORI (*kijkt begeerig naar de rijstpap*). — Nooit was ik zoo verzot op rijstpap ! (*komt op de ladder*)

SEPP'L (*aan den voet van de ladder*). — En ik dan. (*kijkt naar boven*) Onze vader, die in de hemelen zijt... Gij weet hoezeer ik van rijstpap hou, geef ons heden ons dagelijksch brood, maar vandaag niks dan rijstpap... Lieve Heertje, mag ik er een teloor van mee naar m'n kamertje nemen ? (*luistert*) Onze lieve Heer zegt niets... Dat wil zeggen : goed, Sepp'l, neem er maar eentje, jongen ! (*neemt een bord*)

LORI (*midden op de ladder*). — Zeg, Sepp'l, lees nu voor mij ook ne vaderons.

SEPP'L. — En krijgt Lori er ook eentje, Lieve Heertje ? Hij zegt weer niks. Hier, pak vast, Lori, en gauw naar boven. Dank u wel lieve Heertje ! (*Geeft haar het tweede bord en beiden af langs de ladder door 't raam.*)

ACHTSTE TOONEEL

HEUBERGER, later BARBEL.

HEUBERGER (*op*). — Waar staat de rijstpap, Barbeltje ? Rijstpap, ik zie geen rijstpap, Barbeltje, waar hebt ge die pap gezet ?

BARBEL (*achter*). — Op de bank... zie toch uit uw oogen.

HEUBERGER. — Ik zie uit m'n oogen... maar hier staat niks... Zie maar zelf uit uw oogen. Wat doet die ladder nu hier ?

BARBEL. — Is die man nu voor iets te gebruiken ?

HEUBERGER. — Ik kan toch geen rijstpap tooveren, Barbeltje.

BARBEL (*komt de trap af*). — Och... gij zijt een oude sufferd.

HEUBERGER (*mopperend*). — Sufferd... Sufferd... ?

BARBEL. — Waar is m'n pap ? Waar is nu m'n pap ?

HEUBERGER. — Ziet ge 't nu wel ? En wat doet die ladder hier ?

BARBEL. — Ik geloof, die ladder staat in verband met m'n rijstap. Maar wacht maar.

NEGENDE TOONEEL

VORIGEN, BARTHEL van rechts, met ledigen kruiwagen

HEUBERGER *tot Barthel*). — Hebt gij die ladder daar geplaatst ?

BART. — Neen, baas.

HEUBERGER. — Waar is de klaver ?

BART. — De knechten waren er al mee weg, baas... ik kwam juist te laat.

BARBEL. — Waar zijn Sepp'l en Lori ?

BART. — Die moeten thuis zijn, bazin.

BARBEL. — Ziet ge wel? Dacht ik het niet! Die Lori heeft mijn rijstap gestolen.

HEUBERGER. — Lori, natuurlijk weer Lori !

BARBEL. — Wie anders ? Wacht even ...die moeten thuis zijn. (*af in huis*)

HEUBERGER. — Als dat waar is... dan kunnen ze wat beleven.

BART. — Ja, baas, ze moeten thuis zijn, want ik zag ze alle twee den landweg naar hier inslaan. (*wijst rechts*)

TIENDE TOONEEL

VORIGEN, BARBEL, later LORI en SEPP'L.

BARBEL (*op*). — Heb ik weer gelijk gehad ! Dacht ik 't niet? Dacht ik het niet? Die deugnieten, zij hebben zich boven opgesloten met de rijstap. Barthel, neem die ladder eens weg. (*Barthel neemt de ladder weg*) O, die Lori, die Lori, dat is de nagel van mijn doodkist !

SEPP'L (*door 't venster*). — Niet waar, moeder, dezen keer ben ik de nagel... ik heb de rijstap gestolen.

HEUBERGER (*blij dat Lori het niet deed*). — Wel, gij leelijke schavuit, kom naar beneden als ge durft.

SEPP'L. — Ik durf wel, maar ik wil niet. Hierboven is het veel veiliger.

HEUBERGER. — Gij laat uw zuster altijd beschuldigen.

SEPP'L. — Juist niet, vader. Moeder moet Lori niet slaan, die heeft 't heel zeker niet gedaan. Vraag 't maar aan onzen Lieven Heer, Lori heeft heelemaal geen schuld.